

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyň: a) M. H.
b) Mgr. D. A. N.
obě bytem ...
obě zastoupeny Mgr. Vitem Brožkem, advokátem
sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10

proti

žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: I. Ateliéry Strašnice, s.r.o.
sídlem Klíčova 1261/1d, Brno
zastoupena Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

II. Ing. M. J.
bytem ...

III. Ing. B. J.
bytem ...

IV. Ing. L. V.
bytem ...

V. H. Ch.
bytem ...

VI. PhDr. J. K.
bytem ...

VII. PhDr. P. P.
bytem ...

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. MHMP 54837/2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Návrh osoby zúčastněné na řízení I. na zrušení odkladného účinku přiznaného žalobě usnesením ze dne 9. 4. 2020 **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyně **jsou povinny** společně a nerozdílně zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ve výši 46 407,84 Kč k rukám Mgr. Františka Korbela, Ph. D., advokáta.
- V. Žalobkyně **jsou povinny** společně a nerozdílně zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze náhradu nákladů řízení ve výši 3 628,40 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet soudu vedený u České národní banky č. 19-2928021/0710.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo nepatrně změněno a ve zbytku potvrzeno stavební povolení Úřadu městské části Praha 10 ze dne 24. 6. 2019, č. j. P10-072217/2019, kterým byla povolena *novostavba administrativní budovy „Ateliéry Štěchovická“ včetně areálových komunikací, zpevněných ploch, venkovních schodišť, opěrných zdí, při ulici Štěchovická, Praha 10 – Strašnice*. Žalobkyně vlastní jednotky v bytovém domě č. p. X a X, který se nachází na pozemcích parc. č. X, X a X, k. ú. X; bytový dům je v bezprostřední blízkosti povolené stavby. Žalobkyně zejména tvrdí, že sousední stavba negativně ovlivní hydrogeologické poměry v dané lokalitě, a dále že jejich nemovitosti budou dotčeny imisemi stavby, zejména zvýšenou hlučností a prašností.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval obsah stavebního záměru. K odvolací námitce týkající se potenciálního narušení hydrogeologických poměrů v lokalitě uvedl, že součástí stavební dokumentace jsou dostatečné odborné podklady, z nichž vyplývá bezpečnost provedení stavební jámy a nakládání s hladinou podzemních vod. Žalovaný zejména shrnul závěry hydrogeologického průzkumu provedeného

společností K+K průzkum v dubnu 2017; dále žalovaný odkázal na vyjádření pracovníka této společnosti, Mgr. M. S., doložené stavebníkem v odvolacím řízení. Žalovaný odmítl požadavek odvolatelů na stanovení podmínky stavebního povolení, dle níž by byl stavebník povinen provést pasportizaci okolních budov a jejich měření v průběhu stavby i po jejím dokončení; stanovení takové podmínky by bylo v rozporu s právními předpisy a nepřípustně by stavebníkovi ukládalo povinnosti týkající se cizích budov.

3. K odvolací námitce týkající se zvýšení hlučnosti, vibrací a znečištění ovzduší v důsledku stavby žalovaný odkázal na příslušnou část odůvodnění stavebního povolení, s níž se plně ztotožnil. Žalovaný vycházel z odborných podkladů, které byly součástí stavební dokumentace, a z příslušných závazných stanovisek. Tvrzení odvolatelů, že nebylo zřejmé, z čeho stavební úřad při posouzení otázek hlučnosti a znečištění ovzduší vycházel, tedy zjevně nebylo důvodné. Žalovaný se zabýval též dalšími odvolacími námitkami, které však nejsou z hlediska uplatněných žalobních bodů podstatné.

III. Žaloba

4. Žalobkyně především uvedly, že z podkladů shromážděných ve správním řízení nedostatečně vyplývá, zda může stavba ohrozit sousední pozemky a stavby. Konkrétně vyjádřily obavu, že při založení stavby, respektive stavební jámy, může dojít k ohrožení stability okolních pozemků. Podle názoru žalobkyň z hydrogeologického průzkumu provedeného v prosinci 2015 vyplývá, že základy stavby mohou zasáhnout do proudění podzemních vod, a tím zapříčinit statické narušení sousedních budov. Ve stavebním řízení přitom dle žalobkyň nebylo prokázáno, že uvedené riziko nehrozí.

5. Dle žalobkyň došlo k porušení § 41 odst. 1 a 2 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, (dále jen „pražské stavební předpisy“), dle nějž se při zakládání staveb musí zohlednit případné vyvolané změny základových podmínek na sousedních pozemcích určených k zastavění a případná změna režimu podzemních vod. Žalobkyně se vymezily proti názoru správního orgánu I. stupně, že námitky týkající se vlivu stavby na stabilitu okolních budov mohly být uplatněny pouze v územním řízení. Mají za to, že tyto námitky se týkají samotného provedení stavby, a tedy je lze uplatnit ve stavebním řízení ve smyslu § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“).

6. Stavební povolení i napadené rozhodnutí jsou dle žalobkyň nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, protože se výše uvedenými námitkami nezabývala buď vůbec, anebo jen zcela obecně. Žalovaný veskrze citoval pasáže z prvostupňového rozhodnutí a odkazoval na části stavební dokumentace, která uplatněné námitky nijak nevyvracela. Odkaz na odborné vyjádření hydrogeologa Mgr. M. S. je pro žalobkyně nesrozumitelný, protože si nejsou vědomy toho, že by takové vyjádření bylo součástí správního spisu. Pokud bylo do správního spisu doplněno v průběhu odvolacího řízení, poukazují žalobkyně na skutečnost, že nebyly ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyzvány, aby se

s novým podkladem seznámily a případně se k němu vyjádřily. Toto pochybení dle žalobkyní představuje vadu řízení, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

7. Žalobkyně také zopakovaly svůj požadavek uplatněný již ve správním řízení, aby ve stavebním povolení byla stanovena podmínka obsahující povinnost stavebníka provést na své náklady „*pasportizaci*“ přilehlých domů včetně geodetického zaměření a provádět v průběhu stavby i po jejím dokončení kontrolní měření zaměřená na změny v podloží; tato měření by v průběhu stavby měla probíhat každé dva týdny a po jejím dokončení potom každé čtyři měsíce po dobu dvou let.

8. Žalobkyně také uvedly, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou překročení limitů hluchnosti, prašnosti a vibrací. Není vůbec zřejmé, z čeho správní orgány vycházely, když dospěly k závěru, že tyto limity nebudou překročeny. Existuje tedy důvodná obava, že kvalita bydlení v lokalitě bude v důsledku stavební činnosti podstatně snížena.

IV. Vyjádření žalovaného a stavebníka; replika žalobkyní

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí a jednotlivé žalobní body, které v zásadě kopírovaly odvolací argumentaci, označil za nedůvodné. Bezpečnost stavby z hlediska hydrogeologických změn, tak z hlediska hluku, prašnosti a jiných imisí, byla v řízení dostatečně prokázána a v napadeném rozhodnutí zdůvodněna. K otázce odborného vyjádření Mgr. S. žalovaný uvedl, že o něm ani o vyjádření stavebníka k odvolání ostatní účastníky řízení nevyrozuměl. Žalovaný uvedl, že nebyl dle správního řádu povinen zasílat vyjádření stavebníka k odvolání ostatním účastníkům, a tedy svým postupem řízení nezatížil vadou.

10. Stavebník taktéž navrhl, aby soud žalobu zamítl. Upozornil, že žalobkyně v žalobě zčásti polemizují s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o odvolání, a z tohoto důvodu je část jejich argumentace nepřipadná. Dále stavebník ve shodě s žalovaným uvedl, že stavba neohrozí stabilitu ani základové poměry okolních budov. K tomu navrhl jako důkaz znalecký posudek zpracovaný Ing. M. S., Ph.D., znalcem v oboru stavebnictví, jehož písemné vypracování ke svému vyjádření připojil. Ohledně překročení limitů hluku a ochrany ovzduší stavebník odkázal na stavební dokumentaci a závazná stanoviska dotčených orgánů, jejichž závěry se žalobkyním nepodařilo zpochybnit.

11. Žalobkyně na vyjádření žalovaného a stavebníka reagovaly stručnou replikou, v níž setrvaly na své žalobní argumentaci. Žalovaný ani ve vyjádření k žalobě případně nereagoval na jejich námitky týkající se ohrožení stability okolních budov v důsledku změn v proudění podzemních vod. Za dostatečné nelze považovat ani jeho vyjádření k odbornému vyjádření Mgr. S.; pokud bylo o toto vyjádření opíráno zamítnutí odvolání, jednalo se o podklad pro rozhodnutí, s nímž měli být účastníci seznámeni. K vyjádření

stavebníka potom žalobkyně uvedly, že by to neměly být ony, nýbrž stavební úřad a stavebník, kdo jsou povinni prokazovat nepřekročení limitů hluku a znečištění ovzduší.

V. Ústní jednání

12. Dne 1. 7. 2020 se ve věci konalo ústní jednání. Účastníci řízení i stavebník setrvali na svých písemných podáních a ve vyjádření při jednání nad jejich rámec neuvedli nic nového. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k jednání nedostavily, ačkoliv o jeho konání byly vyrozuměny.

13. Soud nejprve konstatoval podstatný obsah správního spisu.

14. Ze stavební dokumentace jsou pro projednávanou věc podstatné zejména

- inženýrskogeologický a hydrogeologický průzkum zpracovaný společností K+K průzkum v dubnu 2017 a inženýrskogeologická a hydrologická rešerše zpracovaná toutéž společností v prosinci 2014,
- hluková studie zpracovaná v srpnu roku 2017 Ing. D. D.,
- souhlasné závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 6. 9. 2017, č. j. HSHMP 45438/2017,
- souhlasné závazné stanovisko Úřadu městské části Prahy 10 jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 27. 3. 2019, č. j. P-10-091410/2017.

15. Dále pak soud ze správního spisu konstatoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně (stavební povolení) a odvolání podané společně žalobkyněmi a dalšími účastníky řízení. Součástí odvolacího spisu je vyjádření stavebníka k odvolání, k němuž bylo přiloženo odborné vyjádření Mgr. M. S., hydrogeologa, k odvolacím námitkám; ze spisu vyplývá, že vyjádření stavebníka ani jeho příloha nebyly žádným způsobem dány na vědomí ostatním účastníkům řízení, a bez dalšího bylo vydáno napadené rozhodnutí.

16. Dále soud k návrhu osoby zúčastněné na řízení podle § 127a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. provedl důkaz znaleckým posudkem Ing. M. S., Ph.D., soudního znalce v oboru stavebnictví – specializace zakládání staveb. Znalec nejprve stvrdil závěry znaleckého posudku č. 2 – 21/2020, *Posouzení změny hydrogeologických poměrů v průběhu výstavby a po dokončení stavby Ateliéry Štěchovická*. Uvedl, že dle jeho zjištění nemůže výstavba povolené stavby žádným způsobem ohrozit okolní budovy, zejména budovu spoluvlastněnou žalobkyněmi. Zdůraznil, že na témže místě se již před několika desítkami let stavělo a k žádnému ohrožení stability již tehdy stojící budovy spoluvlastněné žalobkyněmi nedošlo. Po prostudování stavební dokumentace má znalec za to, že výstavba může proběhnout zcela bezpečně a není nezbytně třeba žádných dalších měření hydrogeologických poměrů (byť tato měření zřejmě pro jistotu budou probíhat). K dotazu právního zástupce žalobkyň znalec uvedl, že na místě provedl šetření, ale nedělal vlastní geologické sondy, v tomto ohledu ve svých výpočtech vycházel ze vstupních dat vyplývajících ze stavební dokumentace. Dále k dotazu právního zástupce žalobkyň znalec

sdělil, že pro stavebníka dříve žádné posudky nezpracovával. Žalovaný ani stavebník na znalce neměli dotazy.

17. Před skončením dokazování oba účastníci řízení i stavebník na dotaz předsedkyně senátu uvedli, že nemají další návrhy na doplnění dokazování, a tedy bylo dokazování skončeno.

VI. Osoby zúčastněné na řízení II. a III.

18. Soud považuje za nutné objasnit, z jakého důvodu považoval v případě Ing. M. J. a Ing. B. J. za splnění podmínky pro uplatnění práv osob zúčastněných na řízení. Podle § 34 odst. 2 věty druhé za středníkem s. ř. s. lze oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení učinit pouze ve lhůtě k tomu soudem stanovené. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, č. 2341/2011 Sb. NSS, soudní řád správní stanoví materiální a formální podmínku pro uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, přičemž splněny musí být kumulativně obě. O splnění materiální podmínky v případě uvedených dvou osob není pochyb; byly ostatně též účastníky správního řízení. Mohly by však vyvstat pochybnosti o včasnosti uplatnění jejich práv.

19. Oběma bylo oznámení o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněných na řízení doručeno dne 2. 6. 2020, a týdenní lhůta k uplatnění práv jim tedy uplynula dne 9. 6. 2020. Podání, jímž uplatnil práva osoby zúčastněné Ing. J., bylo soudu prostřednictvím datové schránky doručeno dne 10. 6. 2020, a tedy by bez přistoupení dalších okolností bylo opožděné. V projednávané věci však bylo Ing. J. oznámení o řízení nesprávně doručováno poštou, ačkoliv měl zřízení datovou schránku. Soud byl podle § 17 odst. 1 věty druhé zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, povinen Ing. J. doručovat prostřednictvím datové schránky; jelikož však v důsledku administrativního pochybení na straně soudu nebylo zjištěno, že má datovou schránku zřízení, bylo mu doručováno poštou. Jelikož byla zásilka doručena vhozením do schránky, nelze ani zjistit, kdy se Ing. J. s přípisem fakticky seznámil. Za takové situace je třeba konstatovat, že oznámení o řízení nebylo Ing. J. dne 2. 6. 2020 řádně doručeno, a jeho práva osoby zúčastněné na řízení tedy byla uplatněna včas.

20. V případě Ing. B. J. bylo sice oznámení o uplatnění práv zúčastněné osoby soudu doručeno dne 9. 6. 2020, a tedy včas, podání však nebylo Ing. J. podepsáno a bylo odesláno z datové schránky Ing. J. Soud v souladu s § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb. podání považoval za podepsané Ing. J., a tedy jej při přiměřené aplikaci závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017 - 33, č. 3860/2019 Sb. NSS, vyzval k doložení plné moci pro zastoupení Ing. J. Dne 12. 6. 2020 byl soudu doručen přípis vlastnoručně podepsaný Ing. J., v němž byla uplatněna její práva zúčastněné osoby. Tento přípis soud vyhodnotil tak, že se Ing. J. s podáním ze dne 9. 6. 2020 ztotožnila; tím byla odstraněna vada původního podání spočívající v nedostatku podpisu, a také práva Ing. J. tedy byla uplatněna včas.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, která jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání těchto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

22. Žaloba není důvodná.

VII. a. Namítaná nepřezkoumatelnost a vada řízení

23. Žalobkyně zaprvé namítaly nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 - 65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Je však třeba připomenout, že požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí neznamena, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64).

24. Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Žalovaný se všemi námitkami uplatněnými v odvolání žalobkyň zabýval a srozumitelně vyložil, jaké úvahy jej vedly k potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Na námitky týkající se tvrzeného ohrožení hydrogeologické stability území a potenciálního narušení stability okolních staveb žalovaný reagoval na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na odborné podklady, které byly součástí stavební dokumentace, zpracované společností K+K průzkum, s.r.o., z nichž vyplynulo, že obavy žalobkyň o narušení stability okolních budov jsou liché. Žalovaný konkrétně popsal, která opatření budou v průběhu stavby přijata, aby k žádnému ohrožení nedošlo; stavební jáma bude zajištěna svislými prvky v souladu se statickým výpočtem a změna toku podzemních vod nebude mít v území žádné negativní důsledky.

25. Žalobkyně v žalobě opakovaně uvádějí, že se „stavební úřad“ jejich námitkami zabýval nedostatečně, z obsahu jejich tvrzení je však evidentní, že se vymezují proti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoliv proti rozhodnutí žalovaného. S takovými námitkami však nemohou být úspěšné, neboť předmětem soudního přezkumu je primárně rozhodnutí o odvolání. Žalobkyně mají pravdu, že správní orgán I. stupně na str. 6 stavebního povolení jejich námitky týkající se stability ostatních budov označil za námitky spadající svou povahou do územního, nikoliv stavebního řízení, a tedy se dle § 114 odst. 2 stavebního zákona mělo jednat o námitky nepřípustné. Správní orgán I. stupně

se však s těmito, dle jeho názoru nepřijatelnými námitkami, i přesto vypořádal, a to na str. 7 stavebního povolení. Žalovaný potom ve svém rozhodnutí argumentaci ustanovením § 114 odst. 2 stavebního zákona opustil, uplatněné námitky tedy považoval za přípustné, a ohledně jejich věcného hodnocení se ztotožnil se správním orgánem I. stupně. Tomuto postupu žalovaného nelze nic vytknout. Žalobkyním se tedy věcného posouzení jejich námitek dostalo jak v prvostupňovém, tak v odvolacím řízení.

26. Žalovaný se zabýval i požadavkem žalobkyň na stanovení podmínky stavebního povolení, dle níž by byl stavebník povinen provést „*pasportizaci*“ okolních budov, a dále by byl povinen provádět pravidelná měření. V posledním odstavci str. 6 a prvním odstavci str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný vyložil jednoznačný a srozumitelný právní názor, dle něž by bylo v rozporu se zákonem stanovit ve stavebním povolení podmínky požadované v odvolání. Správností tohoto závěru se soud bude zabývat níže; nedostatek důvodů však v tomto ohledu napadenému rozhodnutí vytýkat nelze.

27. Žalovaný se dostatečně vyjádřil též k odvolacím námitkám týkajícím se zvýšení hlučnosti, prašnosti a jiných imisí stavby. Je pravda, že na str. 7 a 8 k tomuto tématu zejména citoval z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, za dané situace byl však tento postup adekvátní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, pokud účastník řízení v oprávněném prostředku pouze opakuje již dříve uplatněné námitky a rozhodující orgán se ztotožní s úvahami vedenými orgánem nižšího stupně, může jeho úvahy do svého rozhodnutí převzít nebo na ně toliko odkázat. Účastník řízení totiž nemá žádný legitimní zájem na tom, aby byly téže úvahy opakovány jinými slovy.

28. V odvolání byla k otázce zvýšení prašnosti a hlučnosti jen stručně rekapitulována tvrzení uplatněná již v prvostupňovém řízení a stavebnímu povolení byl vytýkán především nedostatek odůvodnění. Za této situace bylo z hlediska žalovaného zcela namístě toliko ocitovat pasáže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v nichž se správní orgán I. stupně danou námitkou zabýval, pokud se žalovaný s tímto odůvodněním ztotožnil. Je pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně necitoval úvahu správního orgánu I. stupně týkající se požadavku žalobkyň na stanovení podmínky omezení hlučných prací na dobu od 8 do 20 hod., avšak žalovaný v obecné rovině odkázal na str. 8 stavebního rozhodnutí, kde se správní orgán I. stupně vypořádal i s tímto požadavkem. Jelikož v odvolání nebylo k této otázce uvedeno nic nového a žalovaný se zjevně i v tomto bodě ztotožnil s důvody prvostupňového rozhodnutí, nelze rozhodnutí o odvolání považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že se výslovně k požadavku na stanovení časového omezení hlučných prací nevyjadřuje.

29. I ve vztahu k námitce zvýšení prašnosti a hlučnosti se žalobkyně v žalobě vymezovaly proti úvaze správního orgánu I. stupně o nepřijatelnosti daných námitek podle § 114 odst. 2 stavebního zákona, avšak pominuly, že žalovaný do svého rozhodnutí tuto úvahu nepřevzal. Pro žalovaného bylo podstatné, že správní orgán I. stupně námitky o prašnosti a hlučnosti na základě shromážděných podkladů věcně vypořádal, a s těmito

věcnými úvahami se žalovaný ztotožnil. Opět je tedy třeba připomenout, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, v němž posuzované námitky za nepřipustné označeny nebyly, a naopak byly věcně vypořádány.

30. Žalobkyně dále namítly, že žalovaný rozhodoval na základě podkladu, k němuž nedostaly příležitost se vyjádřit. Konkrétně se jednalo o vyjádření hydrogeologa Mgr. M. S. k podanému odvolání ze dne 25. 11. 2019, na něž žalovaný odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí. Tento podklad tvořil přílohu vyjádření stavebníka k podanému odvolání a nebyl součástí správního spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalovaný účastníky řízení nepoučil o tom, že bude vycházet z nově shromážděných podkladů, nepoučil je o možnosti seznámit se s doplněným spisem a vyjádřit se k jeho obsahu, a ani ostatním účastníkům nepřeposlal vyjádření stavebníka k odvolání.

31. V uvedeném postupu žalovaného lze spatřovat vadu řízení. Pokud žalovaný vycházel z podkladu nově opatřeného až v odvolacím řízení, byl povinen účastníky v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučit o možnosti s tímto podkladem se seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu [srov. též § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 - 31, „*přes nesporný význam tohoto institutu není nutno na tomto postupu trvat, pokud došlo k doplnění jen takových podkladů, které nejsou rozhodné pro posuzovanou věc*“. Tak tomu je v nyní projednávané věci. Odborné vyjádření Mgr. S., které v odvolacím řízení předložil stavebník, obsahovalo toliko dva odstavce textu, v nichž byly shrnuty výsledky hydrogeologického průzkumu provedené dříve společností K+K průzkum, pro niž Mgr. S. pracuje. Výsledky průzkumu provedené společností K+K průzkum v prosinci 2014 a dubnu 2017 byly součástí správního spisu již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a žalobkyně tedy měly příležitost se s nimi seznámit a případně se k nim vyjadřovat. Mgr. S. ve svém vyjádření pro účely odvolacího řízení toliko shrnul závěry uvedených dvou podkladů.

32. Za této situace je třeba konstatovat, že odborné vyjádření předložené stavebníkem až v odvolacím řízení na posouzení věci nemohlo nic změnit. Žalovaný vycházel především z odborných podkladů zpracovaných společností K+K průzkum (zčásti přímo Mgr. S.) již pro účely prvostupňového řízení, což jednoznačně vyplývá ze strany 5 napadeného rozhodnutí. Odkaz na shrnující vyjádření Mgr. S. měl pro rozhodnutí žalovaného ryze podpůrný význam a pro posouzení věci nepřinesl nic nového. Žalovaný tedy sice pochybil, když z tohoto podkladu vycházel, aniž by dal žalobkyním příležitost se s ním seznámit, nejednalo se však o vadu řízení, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a která by tedy mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Kasační zásah soudu jen na základě uvedené vady by za daných okolností představoval přepjatý formalismus, který by vedl jen ke zbytečnému oddálení konečného vyřešení sporu, a tím i k nárůstu transakčních nákladů všech zúčastněných.

VII. b. Posouzení věci samé

33. Jelikož soud nepovažoval za důvodné žalobní body namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jiné procesní vady, bylo namíste přistoupit k posouzení žalobních bodů týkajících se věci samé. K tomu je třeba předeslat, že soud napadené rozhodnutí přezkoumal jen v míře obecnosti odpovídající uplatněným žalobním bodům. Obecnost žalobního bodu totiž předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu, přičemž není úkolem soudu aktivně vyhledávat důvody pro vyhovění žalobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42).

34. Dále je třeba zrekapitulovat, co již bylo podrobně vysvětleno výše, tedy že námitky žalobkyně vymezující se proti aplikaci § 114 odst. 2 stavebního zákona, z něhož správní orgán I. stupně vyvozoval nepřipustnost některých uplatněných námitek, nesměřují proti odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný totiž danou argumentaci do svého rozhodnutí nepřevzal, všechny odvolací námitky považoval za přípustné, a věcně se s nimi vypořádal. V tomto ohledu tedy mezi účastníky nepanuje žádný spor.

35. Zaprvé je třeba zabývat se tvrzením žalobkyně, že proces výstavby změnil hydrogeologické poměry v místě způsobem, který by mohl ohrozit okolní stavby. Jak již soud konstatoval výše, žalovaný se a touto námitkou přezkoumatelně vypořádal, a opíral se přitom o odborné podklady, které byly součástí stavební dokumentace, konkrétně inženýrskogeologický a hydrogeologický průzkum zpracovaný společností K + K průzkum v dubnu 2017 a inženýrskogeologickou a hydrologickou rešerší zpracovanou toutéž společností v prosinci 2014. Z těchto podkladů vyplývá, že stavební jámu lze zajistit vertikálním zpevněním tak, aby byla zajištěna její stabilita, a dále že potřebné snížení hladiny podzemní vody bude možné provést relativně bezproblémově s tím, že se po dokončení stavby obnoví původní podmínky, a stavba tedy bude muset být dlouhodobě proti vlivům podzemní vody zajištěna.

36. Jakkoliv tyto odborné podklady bylo možné považovat za dostatečný podklad pro rozhodování správních orgánů, nejednalo se o znalecký posudek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně v žalobě uplatnily konkrétní skutková tvrzení, jimiž závěry těchto odborných podkladů zpochybňovaly, a tvrdily, že v důsledku provádění stavby a změny hydrogeologických poměrů může dojít k ohrožení stability okolních staveb. K tomu v žalobě výslovně jako důkaz navrhly znalecký posudek vypracovaný soudem ustanoveným znalcem.

37. Soud se ztotožňuje s žalobkyněmi, že problematika změny hydrogeologických poměrů a případných dopadů těchto změn na okolní stavby představuje skutkovou otázku odborného charakteru, o níž soud nemůže sám uvážit, aniž by vycházel ze stanoviska znalce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 1 As 28/2011 - 130). Jelikož soudní řád správní neobsahuje vlastní komplexní úpravu dokazování znaleckým posudkem, postupoval soud v souladu s § 64 s. ř. s. přiměřeně podle příslušných ustanovení

občanského soudního řádu. Dříve, než soud stihl ustanovit znalce a uložit mu vypracování znaleckého posudku, nechal písemný znalecký posudek vypracovat stavebník. Stavebník sice v řízení před soudem nemá *stricto sensu* postavení účastníka řízení, i přesto na něj lze přiměřeně aplikovat ustanovení § 127a o. s. ř., dle něž se při provádění znaleckého posudku předloženého účastníkem postupuje, jako by se jednalo o posudek znalce ustanoveného soudem, pokud posudek obsahuje zákonem požadované náležitosti a doložku o tom, že si je znalec vědom důsledků podání nepravdivého znaleckého posudku.

38. Předložený znalecký posudek Ing. M. S., Ph.D., soudního znalce v oboru stavebnictví – specializace zakládání staveb, č. 2 – 21/2020, obsahoval všechny náležitosti podle § 127a o. s. ř., a tedy jím soud provedl důkaz. V souladu s § 127 odst. 1 větou třetí o. s. ř. byl znalec vyslechnut na ústním jednání; předtím byla písemná verze posudku žalobkyním zaslána, aby měly možnost se s ním před jednáním podrobně seznámit. Znalec na ústním jednání bezesbýtku potvrdil obsah písemného posudku, při jehož vypracování vycházel jednak z projektové dokumentace ke stavbě, jednak z průzkumu provedeného společností K+K průzkum v roce 2017, jednak z vlastního místního šetření provedeného dne 22. 4. 2020. Znalec uvedl, že změny proudění podzemní vody skutečně v obecné rovině mohou ohrozit odolnost či stabilitu okolních staveb. V daném případě však bylo numerickými modely provedenými znalcem spočítáno, že změna proudění podzemní vody nepovede k překročení kritických hodnot. Bylo tedy prokázáno, že změna hydrogeologických poměrů neovlivní negativním způsobem sousední stavby, a tedy nebude mít vliv na jejich mechanickou odolnost a stabilitu. Nedojde ani k narušení základových poměrů sousedních staveb; po realizaci spodní části stavby se v dané lokalitě do přibližně šesti měsíců hladina podzemních vod vrátí do původní výšky.

39. Uvedený znalecký posudek byl dle názoru soudu srozumitelný, vnitřně konzistentní, bezesbýtku splnil zadání, opíral se o relevantní podklady, neodporoval jiným provedeným důkazům ani obsahu správního spisu, a tedy celkově nevzbuzoval pochybnosti o správnosti svých závěrů (k hodnocení znaleckého posudku srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5138/2014). Jelikož závěry posudku relevantním způsobem nezpochybnily ani žalobkyně, nebylo důvodu ustanovovat dalšího znalce k vypracování revizního znaleckého posudku podle § 127 odst. 2 věty druhé o. s. ř. Závěry znaleckého zkoumání potvrzují, že v důsledku výstavby nedojde ani k ohrožení stability okolních staveb, ani ke změně jejich základových poměrů, a tedy nebudou porušena ustanovení § 41 pražských stavebních předpisů. Žalobní bod, v němž žalobkyně tvrdily porušení tohoto ustanovení, tedy nebyl důvodný.

40. Požadavek žalobkyň, aby ve stavebním povolení bylo vedlejším ustanovením výroku stavebníkovi uloženo provést „pasportizaci“ a další měření okolních budov, byl zjevně nedůvodný. Zaprvé není zřejmé, co si přesně žalobkyně pod pojmem pasportizace představovaly. Pasportizací se zpravidla rozumí postup podle § 125 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, při němž vlastník stavby pořizuje dokumentaci jejího skutečného provedení, neboť původní stavební dokumentace nikdy nevznikla, nedochovala se nebo

není v náležitém stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42). Žalobkyně však zřejmě pasportizací minily pořízení blíže neurčené dokumentace o jimi spoluvlastněné stavbě, která by poskytovala relevantní podklad pro posouzení, zda došlo či může dojít k ohrožení její stability v důsledku stavby, jíž se týká napadené rozhodnutí.

41. S žalovaným je třeba souhlasit, že i kdyby byl požadavek žalobkyň formulován určitěji, nebylo by možné mu vyhovět. Stavebníkovi totiž nelze uložit, aby prováděl jakákoliv měření ve vztahu ke stavbám, jež nevlastní, a tedy k nim nemá žádný přístup. Navíc by provádění takových měření bylo nadbytečné, neboť stavebník prokázal, že jeho stavba okolní budovy nemůže ohrozit. Z hlediska zájmů stavebního řízení tedy není žádný důvod ukládat stavebníkovi podmínku požadovanou žalobkyněmi.

42. Jediný další žalobní bod, který žalobkyně uplatnily, se týká hrozby zvýšení prašnosti, hlučnosti a vibrací v důsledku výstavby. V rozsahu, v němž žalobkyně zpochybňovala přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud tento žalobní bod vypořádal již výše. Pokud jde o opětovnou polemiku s aplikací § 114 odst. 2 stavebního zákona, soud znovu připomíná, že žalovaný své rozhodnutí na aplikaci tohoto ustanovení nezaložil. Dále již žalobkyně v jen velmi obecné rovině uvedly, že nebylo prokázáno dodržení limitních hodnot hluku a dalších imisí, které by mohly snížit jejich pohodu bydlení.

43. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že stavební povolení bylo vydáno na základě souhlasného stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 6. 9. 2017, č. j. HSHMP 45438/2017. V tomto stanovisku bylo potvrzeno, že stavební dokumentace odpovídá všem požadavkům předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví. K hlukovým limitům hygienická stanice uložila podmínky měření, které mají dodržování limitních hodnot zajistit. Žalobkyně se tedy mýlily, když tvrdily, že žádné podmínky minimalizující hlukové znečištění nebyly stanoveny; jejich požadavek na stanovení časového omezení „*hlučných*“ prací (který uvádějí jen neurčitě a „*například*“) se tedy již jeví jako zcela nadbytečný. Hygienická stanice ve svém závazném stanovisku vycházela z odborných podkladů, které byly součástí stavební dokumentace, zejména z hlukové studie zpracované v srpnu roku 2017 Ing. D. D. Žalobkyně závazné stanovisko hygienické stanice ani hlukovou studii žádným relevantním způsobem nezpochybnila v odvolání, ani v žalobě. Žalovaný tedy neměl důvod k postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, tedy k předložení věci nadřízenému orgánu hygienické stanice, a soud také nemůže předložené závazné stanovisko z vlastní iniciativy přezkoumávat bez podkladu v patřičně uplatněných žalobních bodech. Žalobní námitky týkající se hlukové zátěže je tedy třeba hodnotit jako nedůvodné.

44. Obdobné závěry platí ve vztahu k obecné žalobní námitce zvýšení prašnosti. Ke stavbě bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Úřadu městské části Prahy 10 jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 27. 3. 2019, č. j. P-10-091410/2017. V závazném stanovisku bylo konstatováno, že vliv stavební činnosti na kvalitu ovzduší v dané lokalitě lze

považovat za přijatelný, pokud budou dodržovány stanovené podmínky ke snížení prašnosti (zkrápění a úklidové práce). Opět platí, že žalobkyně závěry tohoto závazného stanoviska ani v něm stanovené podmínky žádným konkrétním způsobem nezpochybnila ve správním řízení ani v odvolání. Žalobní bod zpochybňující jen v obecné rovině, zda nedojde k překročení limitů znečištění ovzduší, tedy nemohl být důvodný.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

46. Soud také podle § 73 odst. 5 s. ř. s. zamítl návrh stavebníka na zrušení odkladného účinku přiznaného žalobě. Stavebník na jednání výslovně navrhoval, aby soud odkladný účinek zrušil, i když bude žaloba zamítnuta, s tím, že by zrušení odkladného účinku před nabytím právní moci rozsudku snížilo stavebníkovy ztráty. Soud však dospěl k závěru, že i kdyby odkladný účinek samostatným usnesením zrušil, toto usnesení by podle § 55 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam* muselo být doručeno účastníkům a nabylo by podle § 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. právní moci až doručením účastníkům. Jelikož soud doručuje písemné vyhotovení rozsudku bezprostředně po jednání, nemohlo by být usnesení o zrušení odkladného účinku doručeno dříve. Důvody tvrzené stavebníkem na jednání tedy nebyly případné, a soud proto jeho návrh druhým výrokem rozsudku zamítl.

47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěch neměla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá nikdo z nich.

48. Soud v souladu s § 60 odst. 5 větou druhou s. ř. s. přiznal stavebníkovi právo na nákladů řízení vůči žalobkyním. Soud se ztotožnil se stavebníkem, že jsou zde přítomny důvody zvláštního zřetele hodné, které takový postup odůvodňují. V řízení bylo přímo dotčeno stavebníkovu vlastnické právo i svoboda podnikání, a z hlediska jeho zájmů tedy bylo nezbytné využít práva osoby zúčastněné na řízení. Stavebník také platil náklady zpracování znaleckého soudu, který soud provedl důkaz, přičemž pokud by znalecký posudek nechal vypracovat soud, platil by náklady na jeho pořízení stát, jemuž by žalobkyně taktéž musely tyto náklady nahradit (§ 60 odst. 4 s. ř. s.). Za těchto okolností soud považoval přiznání náhradu nákladů řízení stavebníkovi za spravedlivé.

49. Stavebník byl v řízení zastoupen advokátem, a soud mu tedy přiznal náhradu odměny advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), konkrétně převzetí věci, vyjádření k žalobě a účast na ústním jednání; podání návrhu na zrušení odkladného účinku přiznaného žalobě nepředstavovalo důvodně vynaložený náklad, neboť návrh nebyl úspěšný; dvě porady s klientem, které stavebník také uplatnil, nebyly nijak prokázány. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za

jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy **12 342 Kč**.

50. Dále náklady stavebníka tvořila odměna a hotové výdaje znalce, a to souladu s § 151 odst. 2 větou předposlední o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Stavebníkem bylo osvědčeno (nabídka znalce č. l. 109), že znalec vypracováním znaleckého posudku strávil celkem 77 hodin práce (6 hodin místní šetření, 6 hodin seznámení se vstupními podklady, 16 hodin provedení numerických modelů, 15 hodin statický výpočet, 16 hodin zpracování textové části posudku, 13 hodin zpracování grafické části posudku a 5 hodin administrativní práce). Tento rozsah soud považuje vzhledem ke kvalitě a rozsahu posudku za důvěryhodný. Podle § 17 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve spojení s § 16 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, náleží znalci za jednu hodinu práce odměna od 100 Kč do 350 Kč podle náročnosti posudku a míry odborných znalostí. Soud má za to, že vzhledem k charakteru posudku je namístě přiznat nejvyšší možnou sazbu, tedy 350 Kč, naopak k mimořádným zvýšením podle § 20 vyhlášky č. 37/1967 Sb. důvod nebyl. Za 77 hodin práce tedy znalci náležela odměna ve výši **26 950 Kč**. Jako hotové výdaje znalec stavebníkovi účtoval cestovné za cestu ze svého sídla v Semilech k místu stavby, celkem 220 km. Znalec prokázal, že je vlastníkem osobního vozidla registrační značky ... s průměrnou spotřebou 4 litry motorové nafty na 100 km (č. l. 164), a za cestu mu tedy podle § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb. náleží jednak náhrada za používání vozidla ve výši 924 Kč a náhrada ceny pohonných hmot ve výši 279,84 Kč, celkem tedy **1203,84 Kč**. Vyšší náklady na znalecký posudek, které stavebník prokázal, mu přiznány nebyly, neboť dle § 151 odst. 2 věty předposlední o. s. ř. je třeba náhradu odměny znalce stanovit paušálně podle příslušných právních předpisů bez ohledu na skutečně vynaložené náklady. Jelikož je znalec plátcem DPH, bylo třeba k výše uvedeným nákladům připočíst ještě DPH ve výši 21 % (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3960/16), tedy celkem **5 912 Kč**. Celkové náklady stavebníka tedy tvořila odměna advokáta (12 342 Kč), odměna znalce včetně hotových výdajů a DPH (34 065,84 Kč), v součtu tedy **46 407,84 Kč**.

51. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. soud žalobkyním uložil povinnost nahradit státu jím placené náklady řízení. Jedná se o náklady přiznané znalci za podání znaleckého posudku na ústním jednání. Za 5 hodin práce (čtyři hodiny cesta a jedna hodina účasti na ústním jednání; srov. vyčíslení nákladů na č. l. 163) znalci podle § 17 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb. ve spojení s § 16 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb. náleží hodinová odměna ve výši 350 Kč (k odůvodnění výše odměny viz náklady stavebníka), celkem tedy **1 750 Kč**. Za celkem 228,2 km cesty ze sídla znalce na ústní jednání a zpět znalci náleží podle § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb. náleží jednak náhrada za používání vozidla ve výši 958,40 Kč a náhrada ceny pohonných hmot ve výši 290,30 Kč, celkem tedy **1 248,70 Kč** (k parametrům motorového vozidla znalce viz náklady

stavebníka). Spolu s DPH ve výši 21 % tedy náklady znalce za účast na ústním jednání tvoří **3 628,40 Kč**.

Poučení:

Proti výrokům I., III., IV. a V. rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku II. tohoto rozsudku není podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

Samostatná kasační stížnost proti výrokům o nákladech řízení není přípustná podle § 104 ods

V Praze dne 1. července 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu